

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Devoti Admodum Et Consolatione Pleni Confessionales Psalmi Septem

Isidorus <A Cruce>

Dillingæ, 1675

Psalmus VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53188](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53188)

PSALMUS VI.

ME miserum ! quid agam ?
quia singularis fera depasta
est animam meam. *a*

Et factus sum in prædam ini-
mico contra me sævienti.

Omnibus me spoliavit bonis,
quibus tu me Domine ornâsti ; &
coram te timeo nudus apparere.

Dives, ac decorus à facie tua e-
gressus sum ; & abii vagus post for-
des, in via corrupta, & in pravita-
te cordis mei.

Et denigrata est anima mea su-
per carbones, & immutatus est
color ejus optimus. *b*

Et qui croceis nutriebar, am-
plexatus sum stercora ; ideóque

D 6

vili-

a Psal. 79. b Thren. 4.

vilibus peccatorum vestibus indutus, memetipsum exinanivi, ac deformavi, secundum similitudinem pravaricationis Adæ.

Ut in imagine, in qua tu Domine creâsti me, tibi jam cognitus non sim.

Et quasi scabiosam ovem inter oves pascuæ tuæ commorari me jam non permittas.

Quomodo ergò ad præsentiam immensæ Majestatis tuæ, in cujus conspectu cœli non sunt mundi, vacuus, immundus, ac vilis audebo redire?

Delinquendo infatuatus, quomodo audebo communicare cum electis tuis?

Redijssem utique, Pater optime, licet pavidus ac pudefactus,
pater-

paternâ tamen tuâ benignitate
fretus! dulcis enim pater es filio
proficiscenti in longinquam re-
gionem; sed ex diuturna peregri-
natione redeunti multò dulcior.

Attamen redeundi ad te DEUS
meus facultate careo ex me.

A sævissimo enim prædone
vinctus teneor, non ferrô alienô,
sed ferreâ meâ voluntate, ex quâ
catenam mihi construxit inimi-
cus.

Qui in operibus duris, *a* atque
in omni vitioso famulatu ad ama-
ritudinem perduxit animam me-
am.

Refugium meum longè est à
me; quia longè à peccatoribus
salus. Et in misera servitute mori
com-

a Exod. i.

compellor, nisi tu Domine de cœlo prospiciens opem feras.

In limoso profundi limo, ac luto infixus sum, & tempestas tentationum, quasi fluctus sævi maris, obruit atque demersit me.

Ita, ut imminetia pericula posse me evadere desperem, nisi assumpseris me DELIS meus.

Quò enim surgere magis nitor, cò gravius allidor. Intus & foris mihi sum molestus, & utroque hostes domesticos invenio, qui me pessumdant.

Ad dexteram, & ad sinistram circumspicio, & neminem, cui me tutò credam, perspicio.

Sed undequaque metus concutit; & ad quemcunque diverto, amicum fidelem non reperio.

Et

Et quomodo reperiam, qui
DEO meo datam fidem non ser-
vo?

Consolantem me quæsi in
afflictionibus & calamitatibus
meis, & non fuit, qui me conso-
laretur ex omnibus charis meis. *a*

Sed incidi in homines verbo-
sos & loquaces nimis; quin po-
tius mutos, & ob hoc mutos: quo-
niam non ex eis sonabat verbum
meum, DEUS meus.

Sed delictum oris eorum, ser-
mo erat labiorum ipsorum, *b* qui
defectus meos sine compassione
damnabant.

Et insultantes mihi, durè & in-
vectivè adversum me jurgia pro-
vocabant.

Stul-

a Thren. I. b Psalm. 58.

82. *Psalmi Confessionales.*

Stultis deceptoribus sæpe suffragatus sum ; & à recto tramite declinans , in eorum semitam , & sententiam ignarus ivi.

Sensimq; adeò , & paulatim ab eis perductus sum ad eas nugas , & insanias , ut quamvis à Religione vera (te opulante) nunquam defecerim , crederem tamen multas nanias.

Cæterum inexcusabilis homo ego sum , quia cum te DEUM in veritate semper cognoverim , non in veritate & spiritu adoravi.

Sed commutavi veritatem tuam in mendacium ; & servivi creaturæ potius , quàm Creatori.

Et in rebus corruptibilibus unum me , atque cæteras voluptates meas exquisivi.

Sed

Sed age Domine (dulcedo mea,
& fiducia mea!) & quemadmo-
dum fecisti, ut in vera fide te
agnoscam.

Sic excita me in peccatis dor-
mientem; & illumina oculos
meos, ne unquam obdormiam in
morte. *a*

Illumina, accende, & erige eos
ad te; ut in lumine tuo videant te
lumen æternum, lumen indefi-
ciens, & inextinguibile, lumen
dulce, & delectabile.

Videant, & lætentur, atque
concupiscant decorem tuum, sci-
antque ulli animæ nihil præter te
esse diligendum.

Tu Domine, qui lux vera es,
illuminans omnem hominem ve-
nientem in hunc mundum.

Fac oriri hoc lumen tuum in
tenebris meis, & desiderare me ju-
stificationes tuas!

Ut vi amoris liquefacta anima
mea *a* deficiat in salutare tuum,
atque sitiatur delectationes tuas.

Animam MEAM dico: sed li-
ceat mihi TUAM dicere; tua enim
est, quia tu eam creâsti, ac dedisti;
mea verò est, quia à te recepi.

Custodi ergo creaturam tuam,
quam ad tuam imaginem singula-
riter formâsti.

Et ne permittas perire pretio-
sum donum tuum, quò me super
omne opus manuum tuarum sub-
limâsti.

In corpore meo, & in mem-
bris meis exige quidquid vis.

In-

a Cant. 5.

Induatur caro mea putredine,
& consumatur vermibus ! sed
quæso Domine , tantum parce
animæ meæ, & in eam non exten-
das manum tuam !

Me reduc in via tua ante Solis
occasum (advesperascit enim) &
jube me venire ad te.

Si vocare parum est, coge ut li-
bet, modò vadam, & non peream.

Non propter me, qui tuâ mi-
sericordiâ roties abutens, eâ me
indignum feci.

Sed propter nomen sanctum
tuum, aufer à me cor lapideum,
& da mihi cor carneum.

Ac pone Spiritum tuum in me-
dio mei, ut ambulem in præce-
ptis tuis, & judicia tua custodiam.

Serò

a *Ezech. 36.*

Serò nimis ad te venio, Domine (fateor) utinam venissem citiùs!

Sed scio, & certus sum, quod venientibus tempus non præscribis, modò veniant.

Nec minùs benignè recipis novissimos, quàm primos.

Quamvis enim odio peccatum habeas, peccatorem tamen non odisti, nec in perditione ejus lætaris. *a*

Et ideò, etsi longam moram fecerit, tu tamen patienter expectas eum.

O quàm dulcis, & quàm suavis vox illa tua, in qua animæ meæ spem dedisti Domine! *b*

Dicens: Fornicata es cum amator-

a Sap. 1. b Psal 118.

toribus multis; tu tamen revertere ad me, & ego suscipiam te.

Quàm delectabile ac jucundum verbum illud, quô peccatorem, de se ipso diffidentem consolaris: Si impius egerit poenitentiam de omnibus peccatis suis, vitâ vivet, & non morietur! *a* Nunquid enim voluntatis meæ est mors impii?

Magnâ quidem cum jucunditate audio: quòd exultantis pastoris humeris reportetur ovis, quæ erraverat. *b*

Et drachma revertatur in thesauros tuos; collatantibus vicinis, mulieri, quæ invenit.

Et lachrymas excutit gaudium solennitatis domûs tuæ, cùm legerem

a *Ezech. 18.* *b* *Luce. 15.*

gerem in eo de minore filio: quoniam mortuus erat, & revixit.

Da ergo, Domine, animæ meæ vocem virtutis tuæ! nec virtutis tantum, torporem excutientis animarum, sed & radium lucis, annunciantem pariter hominibus peccata eorum, & illuminantem abscondita tenebrarum.

Sonet vox tua in auribus cordis mei, & dic animæ dormienti: quid tam diu lethargico gravaris somno? & vinculis peccatorum captiva detineris, dentem expectans feræ pessimæ?

Hora est jam de somno surgere, & derelinquere viam tuam; atque reverti ad me, qui redemi te. *a*

Revertere Sionaitis, revertere

a Cant. 6.

ut in-

ut intueamur te ! Revertere &
non tardes amplius venire ad
me ! a

Ego enim sum Dominus Deus
tuus, qui amanter voco te.

Ego sum ipse, qui *deleo* iniqui-
tates tuas propter me, nec habeo in
memoria *priora*.

Ah ! ad hanc nimirum vocem,
fiducialiter dicam ego: Converte-
re anima mea in requiem tuam,
quia Dominus benefecit tibi !

Ad eum secura vade, & licet à
vitiis tuis pessimis lassata, eò citius
perges, quò citius requiescere con-
cupiscis.

Noli terreri peccatis tuis ! si
enim fuerint ut coccinum, quasi
nix dealbabuntur, & sicut nebula
delebuntur.

Nec

a. *Isaia 43.*

Nec de audacia accusari verearis,
ubi de obedientia laudaris.

Vade, & propera anima mea ad
eum, qui non venit vocare justos,
sed peccatores!

Et si peccatrix es; DEUS pec-
catorum, DEUS tuus est.

Quid ergò ire times, quæ non
à severo Iudice vocaris; sed à Pa-
tre misericordiarum, ut miseri-
cordiam consequaris?

Ideò vade nunc lubens ad mi-
sericordiam vocata, ne postea ad
iudicium compulsa vadas.

In te jam Domine, & Pater in-
clite confido; nec erubescam con-
fiteri tibi deformitates & blasphemias meas.

Qui non erubui profiteri ea co-
ram

ram hominibus, & latrare adver-
sum te. *a*

Murmuret Pharifæus, & dicat:
Quis potest dimittere peccata,
nisi solus DEUS?

Mihi etenim, qui id loquitur,
DEVS est, cujus sermo vivus &
efficax.

Qui me vocat, pius ac tranquil-
lus est; & qui non solet continere
in ira sua misericordias suas.

In verbo itaque tuo securus ibo
ad te, DEVS meus, fiducia mea,
& portio mea in terra viven-
tium! *b*

Ibi procidens ante te, etiam Ma-
jestatem tuam non horrebo, quo-
niam tu vocas me.

Et ne offendam oculos tuos

E. (dum

b Psalm. 142.

(dum immundus appareo in conspectu tuo) sordes meas abluam lachrymâs assiduâs, & palpebra à fletu non quiescet.

Sed erit lectus meus conscius doloris mei, quo tibi placeo, dum mihi displiceo.

Et per te ad te conversus, de commissis poeniteo ; ut mundo corde laudem te, dicens: Domine, quis similis tibi ?

Tunc enim erit speciosa laus in ore peccatoris, & qui seminauerit in lachrymis, in exultatione metet. *a*

Gloria Patri & Filio, &c.

Sicut erat in principio, &c.

a Psalm. 223.